

**ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY**

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Štefanku a členiek senátu JUDr. Ivany Izakovičovej a JUDr. Anny Petruľákovej, v právnej veci navrhovateľa: **A.**, D., IČO: X., proti odporcovi: **P.**, J., IČO: X., o zaplatenie sumy 12 899 Sk istiny s prísl., na dovolanie navrhovateľa proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 30. októbra 2006 č. k. 1Cob 400/2006 – 46, (vec Okresného súdu Bratislava III sp. zn. 33 Rob 1322/2006), takto

r o z h o d o l:

Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie navrhovateľa proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 30. októbra 2006 č. k. 1 Cob 400/2006 – 46 **z a m i e t a.**

Odporcovi nepriznáva náhradu dovolacích trov.

O d ô v o d n e n i e:

Napadnutým uznesením Krajský súd v Bratislave uznesenie Okresného súdu Bratislava III zo dňa 6.9.2006 č. k. 33 Rob 1322/2006-37 potvrdil a odporcovi nepriznal náhradu trov odvolacieho konania. Potvrdil tým uznesenie súdu prvého stupňa, ktorý konanie o návrhu na vydanie platobného rozkazu zo dňa 6.9.2006 zastavil a žiadnemu z účastníkov nepriznal náhradu trov konania. Rozhodnutie odôvodnil odvolací súd tým, že podľa obsahu spisu navrhol z 19.7.2006 sa navrhovateľ voči odporcovi domáhal zaplatenia 12 889 Sk s prísl. a náhrady trov konania titulom poisťného a to v pomernej časti po zániku poisťnej zmluvy č. 80800020848

predmetom ktorej bolo povinné zmluvné poistenie za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla. Je nepochybné, že účastníci konania sú obaja podnikateľmi podľa ust. § 2 ods. 2 Obchod. zák. a zmluva, ktorú medzi sebou uzavreli je tzv. absolútnym neobchodom podľa ust. § 261 ods. 6 Obchod. zák. a vzťah medzi nimi je preto obchodnoprávnym. Súd preto správne rozhodol, pokiaľ navrhovateľa dňa 24.7.2006 vyzval na doplatenie súdneho poplatku vo výške 1 230 Sk za návrh podľa položky 2 Sadzobníka súdnych poplatkov. Navrhovateľ však napriek tomu, že výzvu prevzal 9.8.2006 doplatok neuhradil a preto súd postupoval správne, keď podľa ust. § 10 ods. 1 zák.č. 71/1992 Zb. v platnom znení konanie zastavil a preto odvolací súd jeho rozhodnutie potvrdil.

Proti tomuto uzneseniu podal dovolanie navrhovateľ. Prípustnosť dovolania odôvodnil § 237 písm. f/ OSP, keďže postupom odvolacieho súdu bola mu odňatá možnosť konať pred súdom. Odôvodnil ho tým, že prvostupňový súd nesprávne právne posúdil vec. Zotrvál na doterajšom stanovisku, podľa ktorého poistné zmluvy sú výlučne upravené v rámci ust. Občianskeho zákonníka a tak sa spory vyplývajúce z týchto ustanovení posudzujú v rámci občianskoprávneho konania a poplatková povinnosť sa posudzuje podľa položky 1 Sadzobníka súdnych poplatkov. Navrhol uznesenie odvolacieho súdu zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10 ods. 2 OSP) po zistení, že sú splnené procesné podmienky dovolania, preskúmal rozhodnutie odvolacieho súdu v rozsahu, v ktorom bol jeho výrok napadnutý, (§ 236 ods. 1/, § 238 ods. 1/, § 240 ods. 1/, § 241 ods. 1/, § 242 ods. 1/ OSP). Zistil, že dovolanie nie je podané dôvodne, preto ho zamietol (§ 243b ods. 1, OSP).

V tomto malichernom spore dovolateľ zastáva názor, že v danom prípade: „Doterajšia prax súdov vychádzala z predpokladu, že nakoľko poistné zmluvy sú výlučne upravené v rámci ustanovení Občianskeho zákonníka, tak sa spory vyplývajúce z týchto ustanovení posudzujú v rámci civilného konania a teda poplatková povinnosť bola uložená výhradne podľa položky 1 Sadzobníka súdnych poplatkov“. Z tohto dôvodu ju nemožno považovať za vec obchodnoprávnu ale za vec občianskoprávnu. Zatriedovanie vecí podľa toho, podľa akého zákona sa posudzujú nie je správne, to ani z jedného zákona nemožno vyvodiť. Na to sú iné kritéria.

Pôsobnosť Obchodného zákonníka je daná v jeho § 1 ods. 1, podľa ktorého: „Tento zákon upravuje postavenie podnikateľov, obchodné záväzkové vzťahy, ako aj niektoré iné vzťahy súvisiace s podnikaním“.

Obchodný zákonník je osobitným zákonom vo vzťahu k Občianskemu zákonníku a ak tento osobitný zákon neupravuje niektoré vzťahy výslovne odkazuje na občianske právo (§ 1 ods. 2 Obch. zák.).

V rámci zmluvnej voľnosti Občiansky zákonník to upravuje tak, že:

„Účastníci občianskoprávných vzťahov si môžu vzájomné práva a povinnosti upraviť dohodou odchyľne od zákona, ak to zákon výslovne nezakazuje a ak z povahy ustanovení zákona nevyplýva, že sa od neho nemožno odchyliť“ (§ 2 ods. 3 OZ).

Tak isto Obchodný zákonník umožňuje obdobný postup (§ 262 a § 263 Obch. zák.). Znamená to, že nie je v rozpore so zákonom, ak účastníci svoj občianskoprávny vzťah upravujú tak, ako je upravený v obchodnom zákonníku a opačne. Jednoznačne ide o obchodnoprávny vzťah. Účastníci tohto vzťahu v rámci zmluvnej voľnosti si môžu upraviť podmienky v zmluve odlišne ako sú v tomktorom zákone, len podmienky v zmluve nesmú odporovať príslušnému zákonu. Ak si účastníci obchodno právneho vzťahu upravujú svoj vzťah podľa Občianskeho zákonníka (alebo opačne), nekonajú protiprávne, lebo zákon to umožňuje a spochybňovaním toho by sme došli k takej absurdite, že Občiansky zákonník odporuje Obchodnému zákonníku.

Z týchto dôvodov dovolací súd nezistil dôvod dovolania podľa § 237 písm. f OSP a dovolanie odporcu zamietol.

Náhradu dovolacích trov dovolací súd odporcovi nepriznal, pretože mu nevznikli a ani ich neuplatnil.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave dňa 23. januára 2008

JUDr. Jozef Štefanko, v.r.
predseda senátu

